

hun maattet lide under det at være kommen til Verden som en Pige med Evner og Interesser, der pegede ud over det almindelige. „Jeg er stolt af Dig, min Datter“, skriver hendes Fader, en for sin politiske Radikalisme afskediget preussisk Officer, til hende i Amerika, „men Du volder mig dog mere Sorg end nogen anden af mine Børn. Dersom Du var en ung Mand, vilde jeg ikke kunne finde Ord nok til at udtrykke min Glæde og Stolthed over Din Handlemaade, for jeg ved, at alt, hvad Du udretter, skylder Du dig selv; men Du er en Kvinde, en svag Kvinde, og alt, hvad jeg kan gjøre for Dig nu, er at sørge og at græde. O, min Datter, vend om fra den ulykkelige Vej, Du har betraadt: Tro mig, Fristelsen til at leve for den store Menneskehed, lokkende som den kan synes, den vil tilsidst kun føre Dig til at indse, at alt er Forfængelighed, og Utaknemlighed fra deres Side, som Du arbejder for, det vil blive Din eneste Løn“. Den samme Nød havde fulgt hende fra hendes tidligste Barndom. I Skolen havde man til Straf for hendes selvstændige Optræden flyttet hende over fra Pigeklasserne til Drengene. Hun holdt af at færdes med dem og tage Del i deres Friluftsslege; men paa samme Tid led hun ved at være udelukket fra Selskab med Lærere og Kammerater af sit eget Kjøn. I sit ellefte Aar fandt hun endelig en Veninde, som hun kunde hengive sig til med al den Varme, der laa i hendes Natur. Veninden var Katolik, og af lutter Kjærlighed lagde Marie endog Planer til at gaa over til samme Religion og blive Nonne sammen med hende. Da hændes det en Dag, da Marie som sædvanlig i Skolen kjærlig søger Veninden, at denne ikke vil tale til hende, men vender sig bort og brister i Graad. Hendes Skriftefader havde forbudt hende at omgaas med en Protestant, og hun tigger og beder nu Marie om saa snart det er muligt at blive Katolik. „En kort Stund betragtede jeg hende dybt bevæget og mere bedrøvet paa hendes Vegne end paa mine egne. Saa vendte jeg mig pludselig bort uden at sige et eneste Ord. Jeg havde faaet Øjet op for den katolske Kirkes Tyranni, og den havde mistet en fremtidig Proselyt. Jeg nærmede mig aldrig mere min Veninde og talte siden aldrig et eneste Ord til hende i Skolen“.

Maries Moder havde, da Faderen blev erhvervsløs, taget Examen som Fødselshjælperke og praktiserede nu som saadan i Berlin. Hun manglede derfor kvindeligt Tilsyn i Hjem-